

РЕШЕНИЕ

№ 95

гр. Благоевград, 03.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, III ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Татяна Д. Богоева Маркова

при участието на секретаря Елица Яв. Педова
като разгледа докладваното от Татяна Д. Богоева Маркова Гражданско дело № 20211210101172 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по настоящото дело е образувано въз основа на искова молба, подадена от „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, с ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, район М. М. Б. П. *** чрез пълномощника адв. В.Г., САК, със съдебен адрес гр. София, бул. Б. *** против СТ. Р. Д., с ЕГН *****, с адрес гр. Б. Св. Св. К. М. ***.

С исковата молба се иска от съда да признае за установено по отношение на ответника СТ. Р. Д., че към нея съществува изискуемо вземане на ищеца в размер на 237.81 лв. /двеста тридесет и седем лв. и 81 ст./, представляваща неплатени лизингови вноски по договор за лизинг от дата 06.10.2017 г., за мобилно устройство HUAWEI модел Honor 8 Lite Dual Black, представляваща 16 броя лизингови вноски на обща стойност в размер на 223.84 лв., съгласно уговорения погасителен план и една допълнителна вноска за изкупуване на устройството в размер на 13,99 лв., ведно със законната лихва за забава, считано от датата на подаване на заявлението по реда на чл. 410 ГПК до окончателното плащане на сумата.

Претендират се сторените по делото разноски.

Твърди се в исковата молба, че въз основа на подадено заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по реда на чл. 410 от ГПК, срещу СТ. Р. Д. е образувано ч.гр.д №151/2021 г., по описа на РС Благоевград. Против длъжника е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение в размер на 237.81 лв. (Двеста тридесет и седем лв. и 81 ст.) за незаплатени незаплатени лизингови вноски.

Във връзка с връчване на заповедта за изпълнение на парично задължение на длъжника при условията на чл. 47, ал. 5 ГПК, е предявен настоящия иск.

Твърди се от ищцовото дружество, че ответникът е абонат на дружеството по силата на договор за мобилни услуги от дата 06.10.2017 г. като е ползвал мобилен номер 0897/867148. Във връзка със сключеният договор за мобилни услуги абонатът е сключил договор за лизинг от дата 06.10.2017 г., като ответникът СТ. Р. Д. е взела мобилно устройство HUAWEI модел Honor 8 Lite Dual Black на изплащане посредством 23 месечни лизингови вноски в размер на 13.99 лв., съгласно уговорения погасителен план по лизинговия договор.

Сочи се, че съгласно сключеният Договор за лизинг Операторът е предоставил мобилното устройство, предмет на договора, за временно и възмездно ползване на ответника срещу насрещното задължение на последния да заплати уговорената цена в размер на 321,77 лв.

Сочи се още, че уговорената цена е разсрочена на 23 равни месечни вноски в размер на 13,99лв. всяка, дължими за периода от ноември 2017 до октомври 2019г, включително. Падежът на месечните лизингови вноски, настъпва на 15-то число от месеца, така, както абонатът е посочил да му бъдат издавани месечни фактури в т.5 от договора за мобилния абонамент. Съгласно 3 договореното между страните в т.3.2 от договора за лизинг, месечните лизингови вноски се фактурират от лизингодателя и заплащат от лизингополучателя съгласно сроковете, условията и начина за плащане на задълженията на лизингополучателя в качеството му на абонат на мобилни услуги, съгласно сключения между страните договор за предоставяне на такива услуги и Общите условия на „Теленор България“ ЕАД / т.е. на 18-то число от месеца/.

Твърди се от ищцовото дружество, че за периода от 06.10.2017г. до 15.04.2018г. включително, абонатът е заплатил общо 7 броя месечни лизингови вноски и е преустановил плащанията по договора. Съгласно погасителния план остават 16 броя лизингови вноски, които обаче абонатът не е заплатил. Т.е., за периода от лизингополучателят не е заплатил цената на 16бр. лизингови вноски възлизащи на сума в размер на 223.84 лв. (Двеста двадесет и три лв. и 84ст.), съгласно погасителния план.

Поддържа се още, че освен това, в чл. 1, ал. 2 от договора за лизинг, страните са уговорили, че Лизингополучателят има право да придобие собствеността върху предоставеното мобилно устройство, като подпише договор за изкупуване на устройството с Лизингодателя най-малко 10 дни преди изтичането на срока на договора за лизинг, след като заплати допълнителна сума в размер на съответно 13,99лв. за устройство HUAWEI модел Honor 8 Lite Dual Black. Ако Лизингополучателят не упражни правото си по ал. 2, устройството подлежи на връщане в срок от 1 /един/ месец след изтичане срока на договора, като в същия срок Лизингополучателят може да заяви изрично и в писмена форма, че желае да върне устройството. Ако устройството не бъде върнато, Лизингополучателят е длъжен да заплати допълнителна сума в размер на 13,99лв. /чл. 1, ал. 3/.

Поддържа се, че няма данни, абонатът да е върнал мобилното устройство на оператора, нито заплатил месечните лизингови вноски, както е уговорено.

Съгласно уговорения погасителен план, претендира неплатената цена на лизингови вноски, като следва: - : За устройство HUAWEI модел Honor 8 Lite Dual Black, се дължи цената в размер на 237.81лв. (Двеста тридесет и седем лв. и 81 ст.), която представлява 16 броя лизингови вноски на обща стойност в размер на 223.84лв., съгласно уговорения погасителен план и една допълнителна вноска за изкупуване на устройството в размер на 13,99лв.

Поддържа, че в сключения между страните договор за лизинг /чл.4 от договора/ се съдържа Декларация от Лизингополучателя, че при подписването на договора Лизингодателят му е предал лизинговата вещ във вид, годен за употреба, което функционира и съответства на техническите характеристики и е окомплектовано с изискуемата документация и гарационна карта.

При желание на абоната да придобие собствеността върху лизинговата вещ, същият е имал възможност срещу заплащане на една допълнителна вноска и сключване на договор за изкупуване на лизинг да придобие вещта. Няма данни абонатът да е предприела подобни действия или да е върнала 4 мобилните устройства.

При това положение следва и задължението на ответника да заплати уговорената във всеки от договорите, като лизингова цена, стойност на стоките.

Препис от исковата молба и доказателствата към нея е изпратен на ответника на посочения в исковата молба адрес, от който е върната с отбелязване, че лицето не живее на адреса. Книжата са изпратени и на установения по делото адрес по адресна справка от НБД Население постоянен 1 и настоящ адрес. Съобщението за връчване на исковата молба е върнато в цялост с отбелязване, че лицето е в чужбина за дълго и постоянно време. Изискана е справка от ТД на НАП за наличието на действащ трудов договор, видно от постъпилата такава лицето няма регистриран действащ трудов договор. С разпореждане съдът е

разпоредил съобщението да бъде връчено по реда на чл.47, ал. 1 ГПК - чрез залепване на уведомление, на постоянния и настоящия адрес на ответника. На 09.08.2021г. връчителят е залепил на постоянен и настоящия адрес по адресната справка на ответника уведомление по реда на чл. 47, ал.1 ГПК. Съдебните книжа са били на разположение в канцеларията на БРС, като в законоустановения двуседмичен срок, считано от залепването ответникът или упълномощено от него лице не се е явил, за да ги получи. С оглед на това съдът с Определение № 348/02.09.2021г. е постановил съобщението за връчване на исковата молба и приложенията към нея на ответника СТ. Р. Д., с ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес гр. Б. Е. ****- да се приложат по делото, като се считат за редовно връчени по реда на чл. 47, ал.1- 3 ГПК. Предоставил е на ответника по делото СТ. Р. Д., с ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес гр. Б. Е. **** правна помощ, изразяваща се в процесуално представителство по същото дело на основание чл.25, ал.1 във вр. с чл.21, т.3 от Закона за правната помощ и чл.47, ал.6 от ГПК, за участие на същия при разглеждане на делото до приключването му с влязъл в сила съдебен акт.

С Определение № 497/12.10.2021г. е назначил адв. Ил. Ив. К., към АК Благоевград, вписана под № 3540 в Националния регистър за правна помощ, за особен представител на ответника СТ. Р. Д., с ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес гр. Б. Е. ****, по гр.дело № 1172/2021г. по описа на РС Благоевград до приключване на делото пред всички съдебни инстанции. Съобщението е връчено на особения представител на 25.10.2021г.

Видно от данните по делото в указания едномесечен срок на 24.11.2021г. особения представител на ответника е депозирал писмен отговор. С писмения отговор се оспорва предявения иск, като се иска отхвърлянето му. Липсват сторени доказателствени искания.

Сочи се, че от представения договор за лизинг от 06.10.2017г. между ответницата и дружеството - ищец е видно, че е предоставен за временно и възмездно ползване мобилен телефон марка "HUAWEI, модел Honor 8 Lite Dual Black". Процесният договор е типов и сключен при Общи условия, което прави невъзможно договарянето на което и да било от условията по него и попада в хипотезите на чл.143-чл.146 от Закона за защита на потребителите. Съгласно горесцитираните разпоредби неравноправна клауза в договор, сключван с потребител, е уговорка във вреда на потребителя, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя. Поддържа се, че точно такива са клаузите на чл.1 ал.2 и чл.6 от договора за лизинг между ищцовото дружество и ответничката. И в двете цитирани разпоредби на договора са неравноправни, защото не са индивидуално уговорени и са във вреда на потребителя/лизингополучателя. Същият има право да придобие собствеността върху предоставеното устройство за ползване, само ако подпише отделен договор за изкупуване му, която клауза е изключително в негов ущърб и е неравноправна клауза по смисъла на чл.143 ал.2 от Закона за защита на потребителите. Твърди се, че чл.6 от процесния договор също представлява клауза изключително в полза на търговеца/лизингодателя и във вреда на потребителя/лизингополучател, защото задължава същия да подпише запис на заповед, за цялата сума на договора, при това да декларира, че записа на заповед му е предявен за плащане в деня на неговото издаване. Поддържа се, че само последното обстоятелство показва докъде се стига в принудата от страна на търговеца по отношение на потребителя, желаещ да придобие дадена стока или услуга. Чл.477 от ТЗ регламентира сроковете и начините за предявяване на записа на заповед за плащане и това не може да бъде в деня на неговото издаване.

Неравноправността на клаузите на чл.1 ал.2 и чл. 6 от договора за лизинг между ищцовото дружество и ответничката, ги прави нищожни съгласно чл.146 ал.1 и ал.2 първо защото не са индивидуално уговорени, второ са в явна вреда на потребителя. Не са индивидуално уговорени клаузите, които са били изготвени предварително и поради това потребителят не е имал възможност да влияе върху съдържанието им, особено в случаите на договор при общи условия.

Сочи се още, че от друга страна чл. 344 и 345 от ТЗ регламентират, че задълженията на лизингодателя и лизингополучателя се уреждат като отношения между наемодател и

наемател съгласно чл.чл.230, 232, 233 от ЗЗД. 5 Поддържа се, че от договора за лизинг не става ясно дали уговорените в него вноски представляват наемна цена за ползване на вещта или са вноски за изплащане на стойността на процесната вещ. От исковата молба на дружеството-ищец също не става ясно дали се претендира заплащането на наемна цена за ползване на вещта или цена за заплащане на самата вещ. Съгласно лизинговия договор и чл.230 от ЗЗД собствеността на предоставеното за ползване мобилно устройство "HUAWEI, модел Honor 8 Lite Dual Black" принадлежи на ищеца и би станала собственост на ответничката само, ако същата подпише изричен договор за това и плати определена цена за това.

Сочи се, че в предявения от дружеството-ищец иск никъде не се претендира за връщане/предаване на предоставената за ползване вещ, напротив претендира се заплащането на определена сума, която би представлявала цялата цена на процесното устройство, което обаче не е собственост на ответничката. Дори хипотетично ответничката да заплати цялата претендирана сума, това не я прави собственик на устройството и дружеството-ищец има право да претендира неговото връщане тъй като съгласно договора и закона е негов собственик.

От всичко гореизложено и в заключение, отделни клаузи от договора и общите условия, по горе цитирани и неразделна част от него са нищожни, претендира се заплащане на цената на вещта, без ползвателят да е неин собственик, а не се претендира връщане на вещта, поради което иска за напълно неоснователен, недоказан и следва да бъде отхвърлен напълно.

С Определение № 754/13.12.2021г. по делото е насрочено открито съдебно заседание, като съдът се е произнесъл по доказателствените искания на страните, съобщил им е проект на доклад по делото, като ги е напътил към процедура по медиация или друг способ за доброволно решаване на спора.

В съдебно заседание, ищеца редовно призован, не се явява законен или упълномощен представител, като е представено писмено становище от ищцовото дружество, в което е изразено становище, че се поддържа изцяло изложеното в исковата молба. В становището е инкорпориран и списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът СТ. Р. Д., редовно призована, не се явява, представлява се от назначения особен представител адвокат И.К., която поддържа подадения отговор, по същество изразява становище за неоснователност на предявения иск.

По делото са приобщени представените от ищеца писмени документи, като същите са приети и приобщени към доказателствения материал по делото. Приложено е ч.гр.д. № 151/2021г. по описа на Районен съд – гр. Благоевград.

След съвкупен анализ на събраните по делото доказателства, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

Видно от приложеното ч.гр.д. № 151/2021г. по описа на Районен съд – гр. Благоевград въз основа на подаденото Заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 и следващите от ГПК, съдът е издал Заповед № 90670/27.01.2021г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, по силата на която е разпоредено длъжникът СТ. Р. Д., с ЕГН: *****, с настоящ адрес гр. Б. Е. *** да заплати на кредитора „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, *****, със седалище и адрес на управление в гр. С. М. М. *****, представлявано от Д. К. К. М. С., чрез адв. В.Г., със съдебен адрес гр. С. Б. ***** следните суми: сумата от 237, 81лв. /двеста тридесет и седем лева и осемдесет и една стотинки), представляваща незаплатени лизингови вноски по Договор за лизинг от дата 06.10.2017г., сключен във връзка с договорен абонамент за номер 0897/867148, по силата на който абонатът е взел мобилно устройство HUAWEI модел Honor 8 Lite Dual Black на изплащане, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК в съда – 26.01.2021г. до окончателното □ изплащане; сумата от 25, 00 лв. /двадесет и пет лева/, представляваща дължима държавна такса по заповедното производство; сумата в размер на 180, 00 лв. /сто и осемдесет лева/, представляваща

заплатено адвокатско възнаграждение с включен ДДС.

Съдът е изпратил съобщение до длъжника, като заповедта е връчена чрез залепване на уведомление по чл. 47, ал. 5 от ГПК.

Съдът е указал на заявителя да предяви иск в едномесечен срок от получаване на съобщението, като е видно, че в законоустановения едномесечен срок за предявяване на установителен иск, от връчване на съобщението по чл. 415 от ГПК, ищецът е депозирал настоящата искова молба, с която иска да се признае за установено по отношение на ответника, че дължи суми за част от главница, присъдена с издадената заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д. № 151/2021г. по описа на РС Благоевград. Ето защо и въз основа на изложеното съдът намира, че предявеният иск по чл.422 от ГПК е допустим и за ищеца е налице правен интерес от търсената защита.

Видно от Допълнително споразумение към договор за мобилни услуги от дата 06.10.2017г. ответницата СТ. Р. Д. е била абонат на ищцовото дружество като е ползвала мобилен номер 0897/867148.

Във връзка със сключеният договор за мобилни услуги ответницата е сключила и Договор за лизинг от дата 06.10.2017г., по силата на чл.1, от който лизингодателят се е задължил да предостави на лизингополучателя за временно и възмездно ползване следното мобилно устройство марка HUAWEI модел Honor 8 Lite Dual Black с телефонен номер 359897867148, а лизингополучателят се е задължил да заплати обща лизингова цена в размер на 321, 77 лв., с включен ДДС по начин посочен в договора. Договорът е сключен за срок от 23 месеца и влиза в сила от деня на подписването му. В договора се съдържа и изготвен погасителен план, видно от който начина на изплащане на лизинговите вноски е на 23 вноски всяка по 13, 99 лв. с ДДС. В чл.1, ал. 2 от Договора е договорено, че лизингополучателят има право да придобие собствеността върху предоставеното на лизинг устройство, като подпише договор за изкупуване на устройството с Лизингодателя най-малко 10 дни преди изтичане на срока на договора за лизинг и след изпълнение на условията за придобиване, посочени в ОУ, като заплати допълнителна сума от 13, 99 лв. в ал. 3 на същия член е предвидено, че ако Лизингополучателят не упражни правото си по ал. 2, устройството подлежи на връщане в срок от 1 /един/ месец след изтичане срока на договора, като в същия срок Лизингополучателят може да заяви изрично и в писмена форма, че желае да върне устройството. Ако устройството не бъде върнато, респ. ако лизингополучателят писмено заяви, че не желае да го закупи, лизингополучателят е длъжен да заплати неустойка, респ. допълнителна сума в размер на 13,99лв. /чл. 1, ал. 3/.

Съгласно чл. 4 от договора с подписването му лизингополучателят е потвърдил, че лизингодателят му е предал устройството във вид, годен за употреба.

Видно от декларация – съгласие от 06.10.2017г. ответника Д. е декларира, че е получила подписан от представител на оператора екземпляр от общите условия на Теленор България ЕАД за взаимоотношенията на потребителите на мобилни услуги, като е съгласна с тях и се е задължила да ги спазва. Декларира, че операторът е предоставил и същата е получила информацията по чл. 4, ал. 1 от Закона за защита на потребителите.

На базата на така установената фактическа обстановка съдът намира следното от правна страна:

По допустимостта:

Предявен е иск с правно основание чл. 422, ал.1 вр. с чл.415, от ГПК вр. с чл.410 от ГПК вр. чл.342 и сл. от ТЗ вр. с чл.79 ЗЗД.

Предявеният положителен установителен иск за установяване на паричното вземане е допустим, тъй като е налице правен интерес от предявяване на иска, което се доказва от приложеното ч.гр.д. № 151/2021г. по описа на Районен съд – гр. Благоевград, по което срещу ответника е издадена Заповед № 90670 от 27.01.2021г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, връчена му по реда на чл. 47, ал. 5 от ГПК, като заповедния съд е указал на заявителя да предяви иск за установяване на вземанията си, който е предявен в указания срок.

По този иск ищецът следва да докаже, че с ответника са страни по посочения договор за лизинг, че ищеца е изпълнил задълженията си по него, както и че лизинговите вноски са станали изискуеми, да се установи и периода, считано от който ответната страна е изпаднала в забава по изпълнение на насрещното задължение по сключения договор за лизинг, размерът на лизинговите вноски. Ответникът носи тежестта да докаже възраженията, релевиращи в отговора на исковата молба.

Съгласно твърденията в исковата молба ищеца е заявил претенция за лизингови вноски, поради неизпълнението на абоната да заплати в указаните срокове дължими към оператора месечни плащания, като е настъпил крайния срок на договора.

За успешното провеждане на този иск ищецът следва да установи наличието на действително правоотношение по договор за лизинг, по силата на което лизингодателят се е задължил да предостави на лизингополучателя лизингованата вещь за временно ползване срещу уговореното лизингово възнаграждение и лизингодателят да е предоставил държането на мобилното устройство в състояние, годно за обичайното или уговореното потребление.

В разглеждания случай от доказателствата се установява, че между страните е сключен договор за лизинг от 06.10.2017 г., съгласно който ищецът, в качеството му на лизингодател, е предоставил на ответника, в качеството му на лизингополучател, за временно и възмездно ползване устройство марка HUAWEI модел Honor 8 Lite Dual Black с телефонен номер 359897867148, а лизингополучателя се е задължил да заплати обща лизингова цена в размер на 321, 77 лв., с включен ДДС по начин посочен в договора. Договорът е сключен за срок от 23 месеца и влиза в сила от деня на подписването му. В договора се съдържа и изготвен погасителен план, видно от който начина на изплащане на лизинговите вноски е на 23 вноски всяка по 13, 99 лв. с ДДС. Съгласно чл. 4 от договора с подписването му лизингополучателят е потвърдил, че лизингодателят му е предал устройството във вид, годен за употреба.

На следващо място, установи се, че ищецът е изпълнил точно основното си задължение, като в чл. 4 от договора лизингополучателят изрично е декларирал, че е получил устройствата във вид, годен за употреба, функциониращо изрядно, съответстващо на договорените технически характеристики и комплектовани с цялата документация. При това положение следва да се приеме, че в тежест на ответника е възникнало насрещното задължение да заплаща дължимите месечни лизингови вноски в сроковете и размерите съобразно договорните клаузи.

С договора за лизинг ищецът е предоставил на ответника мобилен апарат, като с положения си подпис абонатът е декларирал, че му е предадена годна за употреба вещь (мобилен апарат), което отговаря на съответните технически характеристики. С договора тази вещь е предоставена за ползване срещу месечно възнаграждение в размер на определени лизингови вноски по описания в договора погасителен план, които е следвало да се заплащат. Вече в тежест на ответника е да докаже своето изпълнение по договорите, а именно - че е заплащала месечните вноски за лизинга на устройството. Доказателства обаче в тази насока не са представени, поради което след като не е установил пълно погасяване на задължението, ответникът следва да бъде осъден да заплати цената на устройствата.

Съдът намира за неоснователно възражението на особения представител на ответника за наличие на неравноправни клаузи в договора за лизинг, в частност чл. 1, ал. 2 и чл. 6 от същия. На първо място възраженията относно чл. 6 от договора са неотносими, доколкото ищецът не основава иска си на издадената заповед. На следващо място разпоредбата на чл. 1, ал. 2 от Договора не е неравноправна. Ищецът не основава претенцията си на уговорки, чието съдържание да разкрива значително неравновесие в правата между потребителя и търговеца по смисъла на чл. 143, ал. 1 ЗЗП. Той иска единствено заплащане на лизинговите вноски, което негово право съставлява част от същественото съдържание на договора за лизинг (чл. 345, ал. 1 ТЗ, вр. чл. 233, ал. 2 ЗЗД). Съгласно чл. 342, ал. 1 от ТЗ с договора за лизинг лизингодателят се задължава да предостави за ползване вещь срещу възнаграждение, според ал. 3 на същия член

Лизингополучателят може да придобие вещта по време на договора или след изтичане на срока му. Самият закон не посочва, че е задължително след изтичане срока на договора лизингополучателят да придобие вещта. В тази връзка е неоснователно поддържаното в отговора, че не било ясно дали вноските представляват наемна цена или вноски за изплащане стойността на процесната вещ. Клаузата не е неравноправна. В конкретния случай се касае само за заплащане на дължимите се лизингови вноски, които се дължат по силата на договора срещу предоставената за ползване вещ, а не за други уговорки, които дават предимство на "ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ" ЕАД, в качеството му на търговец, пред С.Д., в качеството ѝ на потребител.

Съгласно Погасителния план, обективиран в Договора за лизинг, крайният срок за изпълнение е 06.09.2019 г. - преди подаване на заявлението. Липсват твърдения от страна на ответника и ангажирани доказателства, че е заплатила претендираните лизингови вноски, а именно 16 бр. лизингови вноски, възлизащи на сума в размер на 223, 84 лв., съгласно погасителния план. Предвид изложеното и настъпилата изискуемост преди датата на подаване на заявлението искът е основателен за същите и следва да бъде уважен.

На следващо място в исковата молба са изложени твърдения, че по договора е начислена и ответника дължи и още една лизингова вноска в размер на 13, 99 лв., съгласно чл. 1, ал. 3 от договора. Съгласно последната разпоредба страните са договорили, заплащане на допълнителна сума от 13, 99 лв. в случай, че лизингополучателя не упражни правото си да придобие собствеността върху предоставеното за ползване устройство, същото подлежи на връщане в срок от един месец след изтичане срока на договора, като в същия срок лизингополучателят може да заяви изрично в писмена форма, че желае да върне устройството. Ако устройството не бъде върнато или ако не бъде върнато в добро състояние, респ. ако лизингополучателят заяви изрично и в писмена форма, че не желае да закупи устройството, лизингополучателят е длъжен да заплати неустойка, респ. допълнителна сума в размер на 13, 99 лв. Няма данни ответницата да е върнала лизинговата вещи на ищеца, нито е лишена от възможността да я ползва, поради което съдът намира, че същата дължи и посочената сума от 13, 99 лв. Така практически отново се стига до изкупуване на вещта от потребителя и отказ от страна на мобилния оператор да претендира връщане. / В този смисъл Решение, постановено през м. 06/2020 г. по въззивно търговско дело № 365 по описа за 2020 г. на Окръжен съд-гр. Варна. /.

Общата дължима сума за 16 бр. лизингови вноски плюс допълнителна от 13, 99 лв. е 237, 83 лв., но с оглед диспозитивното начало и претендиратата по-малка сума от ищеца -237, 81 лв. искът следва да се уважи само за последната.

Сумите се дължат ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявление по чл. 410 ГПК-26.01.2021г. до окончателно плащане на вземането.

Предвид изложеното иска е основателен изцяло.

По отношение на разноските:

Съобразно т. 12 от Тълкувателно решение № 4/2013г. постановено по т.д. № 4/2013г. на ОСГТК на ВКС съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422, респ. чл. 415, ал. 1 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските направени и в заповедното производство като съобразно изхода от делото разпредели отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство.

В случая в заявлението по чл. 410 от ГПК „Теленор България“ ЕАД изрично е поискало присъждане на разноските в заповедното производство, а именно: 25 лева - държавна такса и 180 лева – адвокатско възнаграждение, които са и присъдени. Предвид изхода на делото същите се дължат в пълен размер и ответницата следва да бъде осъдена да заплати на ищцовото дружество сумата от 205, 00 лв., представляваща разноски в заповедното производство.

За исковото производство ищецът е сторил разноски в размер на 50, 00 лв. внесена държавна такса, 180, 00 лв. заплатено адвокатско възнаграждение, 300,00 лв. за депозит за особен представител, за които е представил списък по чл.80 от ГПК и доказателства за

извършването им. Съдът намира, че с оглед изхода от делото ответницата следва да бъде осъдена да заплати на ищеца сумата от 530, 00 лв., представляващи направени по делото разноски.

Мотивиран от горното, Съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422, ал.1 вр. с чл.415, от ГПК вр. с чл.410 от ГПК вр. чл.342 и сл. от ТЗ вр. с чл.79 ЗЗД по иска предявен от „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, с *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, район М. М. Б. П. *** чрез пълномощника адв. В.Г., САК, със съдебен адрес гр. София, бул. Б. *** против СТ. Р. Д., с ЕГН *****, с адрес гр. Б. Св. Св. К. М. ***, че СТ. Р. Д., с ЕГН *****, с адрес гр. Б. Св. Св. К. М. *** дължи на „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, с *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, район М. М. Б. П. *** чрез пълномощника адв. В.Г., САК, със съдебен адрес гр. София, бул. Б. *** следните суми, за които е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК № 90670/27.01.2021г., постановена по ч.гр.д. № 151/2021г. по описа на РС Благоевград, а именно: сумата от 237, 81 лв. /двеста тридесет и седем лева и осемдесет и една стотитнки/, представляваща неплатени лизингови вноски по договор за лизинг от дата 06.10.2017г., за мобилно устройство HUAWEI модел Honor 8 Lite Dual Black, представляваща 16 броя лизингови вноски на обща стойност в размер на 223, 84лв., съгласно уговорения погасителен план и една допълнителна вноска за изкупуване на устройството в размер на 13,99лв., ведно със законната лихва за забава, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410ГПК-26.01.2021г. до окончателното плащане на сумата.

ОСЪЖДА СТ. Р. Д., с ЕГН *****, с адрес гр. Б. Св. Св. К. М. *** ДА ЗАПЛАТИ НА „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, с *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, район М. М. Б. П. *** чрез пълномощника адв. В.Г., САК, със съдебен адрес гр. София, бул. Б. *** сумата от 205, 00 лв. /двеста и пет лева/, представляваща разноски в заповедното производство и сумата от 530, 00 лв. /петстотин и тридесет лева/, представляваща разноски в исковото производство.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд Благоевград чрез РС-Благоевград в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Благоевград: _____